

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en revideret genfremsættelse af B 180 fra folketingsåret 2000-01, jf. Folketings-tidende, forhandlingerne side 8408 og 9281, tillæg A side 6925 og 6923, tillæg B side 1769.

Beslutningsforslaget genfremsættes, da det fortsat er forslagsstillernes principielle opfattelse, at staten ikke på samme tid skal regulere en sendeflade og pålægge kommercielle medievirksomheder programforpligtelser samtidig med, at staten opkræver en afgift for sende- eller netværkstilladelse. Man må træffe et valg. Enten opstiller staten programmæssige forpligtelser, eller også opkræver den koncessionsafgift for benyttelse af en offentlig frekvensressource. At gøre begge dele påvirker stationernes økonomi i en sådan grad, at de ganske enkelt ikke er rentable. Flere lokale tv-stationer har måttet dreje nøglen om, og endnu flere er i dag lukningstruede. Det betyder tab af arbejdspladser, mindre grad af lokal fjernsynsdækning og generelt dårligere fjernsyn, ligesom det ødelægger mulighederne for attraktive sendeflader for de ikke-kommercielle stationer, som er sikret sendetimer på de lokale sendere. Hvis der ikke er kommercielt lokal-tv, er der heller ikke ordentlige sendemuligheder for idébaseret tv.

Kombinationen af regulering af sendeflader og opkrævning af afgifter modarbejder et pluralistisk og lokalt elektronisk mediebillende, og derfor ønsker forslagsstillerne en hurtig afvikling af afgifterne under skyldig hensyntagen til ikke-kommercielle stationers produktionsvilkår.

Netværksafgiften er med til at hindre en kvalitetsmæssig udvikling på tv-stationerne. Når der hvert år skal afgives tocifrede millionbeløb til staten, vil disse penge mangle i tv-stationernes budget til udvikling af nye, spændende programmer. Resultatet bliver ofte, at der sendes billige hylder. Billige amerikanske tv-serier kan nok fastholde seerne tilstrækkeligt til, at reklameindtægterne er sikret, men det giver hverken høje seertal eller udvikling af dansk dramatik og kultur.

Erfaringerne fra alle tv-stationer, herunder også Danmarks Radio og TV 2, viser, at de helt høje seertal opnås på dansk dramatik. Men de lokale tv-stationer

har ikke en chance for at få sådanne produktioner finansieret, når de samtidig skal betale netværksafgiften.

Netværksafgiften er også en unfair afgift. Tv-stationerne er jo i konkurrence. Når TV 2 og TV 3 ikke skal betale netværksafgift, men man for TV 2's vedkommende endda modtager licensmidler, så er konkurrencesituationen ikke fair.

Lokalt får TV 2 licensmidler til TV 2-regionerne, mens den ægte konkurrent på formidling af lokalt stof, de lokale tv-stationer, pålægges en afgift for deres virksomhed. Resultatet bliver naturligvis, at lokal-tv ikke har så mange ressourcer til at ansætte journalister og at lave magasinprogrammer om lokale forhold og til andre kvalitative løft.

Netværksafgiften går til finansiering af de ikke-kommercielle stationer. Samtidig kræver lovgivningen, at de kommercielle lokal-tv-stationer stiller »vinduer« til rådighed for de ikke-kommercielle stationer. Netværksafgiften er en omkostning for de kommercielle stationer. Vinduer til de ikke-kommercielle stationer er en manglende mulighed for indtægt. Således er de kommercielle stationer i den absurde situation, at de skal betale for at stille en sendetid til rådighed, som afskærer dem fra at få en indtægt! Det svarer til, at en grønthandler tvinges til at stille udstillingsvindue og andre butiksfaciliteter til rådighed for en hobbygartner og samtidig skal betale tilskud til hobbygartneren. Det ville jo aldrig gå. Derfor skal netværksafgiften afvikles.

Netværksafgiften afskaffes en gang for alle. Det manglende provenu fra netværksafgiften finansieres via licensen, da græsrods-tv må betragtes som et public service-anliggende.

Forslaget forventes at koste 30 mio. kroner.

Forslagsstillerne har den opfattelse, at ikke-kommercielt tv og radio er vigtige dele af vores mediebillende og det lokale demokrati. Det er vigtige dele af vores kulturliv. Derfor må en tilskudsordning opretholdes. Af et public service-budget på mere end 3 mia. kroner bør det være muligt at hente 30 mio. kroner til udsendelser, som DR ikke ønsker selv at producere og broadcaste.